

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2026-418

28.4.2026

Oslo Forsikring AS

Yrkesskade/yrkessykdom - Yrkesskadeforsikringsloven (YFL)

Overtråkk – fall – forstuet ankel – ulykke – årsakssammenheng – yfl. § 11 (1) a.

Forsikrede forstuet ankelen på vei ned en trapp. I skademeldingen beskrev forsikrede at skaden skjedde ved «overtråkk og fall». Denne forklaringen ble også opprettholdt i senere beskrivelser, der hun oppga at hun kjente et knas i ankelen før hun falt i trappen. Foretaket avslo krav under yrkesskadeforsikringen, da skaden ikke skyldtes fallet. Saken reiste spørsmål om forsikrede var utsatt for en arbeidsulykke. Basert på den tidsnære dokumentasjonen la nemnda til grunn at forsikrede forstuet ankelen som følge av overtråkk. Hun falt deretter videre ned trappen uten at fallet medførte ytterligere skade. Overtråkket kunne ikke anses som en yrkesskade etter loven. Ettersom fallet ikke hadde medført noen skade, kunne hendelsen ikke anses som en arbeidsulykke. Nemnda ga foretaket medhold.

Saksfremstilling

Forsikrede skulle ned til garderoben ved avslutningen av vekten 27.8.23. På vei ned en trapp til garderoben skadet hun høyre ankel.

I akuttnotat 27.8.23 fra skadelegevakt er følgende notert:

Supinasjonstraume høyre ankel for ca 2 timer siden. Kan ikke belaste. [...]

Vurd: forstuet ankel.

I skademelding til foretaket 21.11.23 beskrev forsikrede hendelsesforløpet slik:

Overtråkk og fall i trapp på arbeidsstedet på vei ned i garderoben etter mot slutten av vekten.

Skade høyre ankel.

Direkte til legevakt.

Forsikrede ettersendte en mer detaljert beskrivelse av hendelsesforløpet til foretaket 20.12.23:

Var på jobb. Skulle ned i garderoben for å skifte ved vaktens slutt. Gikk ned trappen. Tråkket over på høyre fot da jeg skulle sette foten på trinnet. Faller så ned de resterende 2-3 trappetrinnene. Umiddelbar hevelse høyre ankel. Klarer ikke belaste, får hjelp av kollega. Drar så til legevakt i taxi. Ingen spesiell årsak til overtråkket, antar at jeg setter foten «feil» på trinnet.

Nav godkjente forsikredes skade som yrkesskade i vedtak 6.12.23.

Forsikrede henvendte seg til foretaket på nytt 9.2.24, hvor hun opplyste følgende:

Hendelsesforløp:

27/8-23. Gikk ned trapp til garderoben ved vaktens slutt. Tråkket over på høyre fot i et av trinnene, hører/kjenner det knase i ankelen og faller ned resterende 2/3 trinn. Umiddelbar hevelse i høyre ankel klarer ikke belaste. Får hjelp av kollega. Tar taxi til legevakt [...]. Røntgen viser ingen brudd. MR 22/9-23 viser ruptur i flere leddbånd samt beinmargsødem.

Årsak:

Klare ikke komme på annen årsak enn at jeg tråkket feil da jeg skulle sette foten ned på trinnet.

Forsikrede oppsøkte manuellterapeut. Av journalnotat 31.10.24 fremgår det følgende om den aktuelle hendelsen:

Ankel overtråkk HØ.

Tråkka over på vei ned en trapp, ramlet ned. Dette skjedde for to mndr siden.

I vedtak 7.11.24 ble forsikrede innvilget arbeidsavklaringspenger med 100 % yrkesskadefordel.

I journalnotat fra time hos naprapat 15.11.24 er hendelsen beskrevet slik:

Re-skade aug 2023, hvor hun tråkket over og trynet ned trappa.

Foretaket avslo forsikredes krav 2.6.25.

I klage til Finansklagenemnda 12.6.25 er hendelsesforløpet beskrevet slik:

[...] Det avgjørende kan uansett ikke være om hun faktisk faller, men at hun faktisk ble skadet ved forflytning fra et nivå til et annet. [...] Skaden oppsto i det hun traff trinnet under.

Forsikrede beskrev følgende 19.8.25:

[...] [forsikrede] var på vei nedover en trapp og tråkket over og i samme bevegelse faller [forsikrede] videre ned trappen. Det er ikke slik at [forsikrede] først tråkket over, sto stille og deretter plutselig falt ned resten av trappen. Ved at [forsikrede] befant seg i en trapp, i bevegelse nedover, kunne [forsikrede] ikke «ta seg for» med det andre benet og [...] fikk hele kroppens vekt ned mot ankelen.

Forsikrede har i det vesentlige anført at hendelsen må regnes som en arbeidsulykke og at forsikrede har krav på å få dekket det økonomiske tapet hun har hatt som følge av yrkesskaden.

Når det gjelder beskrivelsen av hendelsesforløpet i den tidsnære dokumentasjonen, bemerkes det at mange sykepleiere vet lite om hvordan saksgangen i en yrkesskadesak er, og hvor viktig det er å skrive skademelding med detaljer om hvordan skaden skjedde og hva som førte til den. Når en hendelse gir sterke akutte smerter, er det heller ikke sikkert at man tenker over årsaken til skaden med en gang.

Det anføres at det er feil å se skadehendelsen slik at skaden oppsto ved et overtråkk alene eller ved et fall. Hendelsen må sees i sammenheng. Forsikrede var på vei nedover en trapp og tråkket over. I samme bevegelse faller hun videre ned trappen. Det er ikke slik at hun først tråkket over, sto stille og deretter plutselig falt ned resten av trappen.

Det bestrides at hendelsesforløpet er beskrevet «noe annerledes» i klagen 12.6.25 enn i skademeldingene. Det er ingen motstrid mellom beskrivelsen i klagen og forsikredes skadebeskrivelser. Skaden oppsto da forsikrede tråkket over og falt i trappen.

Videre må det at skaden oppstod på vei ned en trapp, altså fra et høyere plan til et lavere plan, kunne sammenlignes med fall fra et høyere plan. Ved gange i trapp, er det lite som skal til før man mister balansen, sklir på et trappetrinn, rammer et trappetrinn feil eller lignende, slik at det medfører et overtråkk når man landet på neste trinn. Det avgjørende er altså ikke om forsikrede faktisk faller, men at hun faktisk ble skadet ved forflytning fra et nivå til et annet. Skaden hadde vært den samme om hun ramlet etter at hun tråkket over.

Når det er uklart hva som har utløst et fall og fallet har skjedd fra et høyere til et lavere plan, er praksis at skaden godkjennes som yrkesskade. Det er slik Nav har vurdert det i denne saken og godkjente forsikredes skade som en yrkesskade, jf. ftrl. § 13-3. Arbeidsulykkebegrepet skal forstås likt etter ftrl. og yfl. Praksis knyttet til bestemmelsene må derfor være tilnærmet. Dette følger av lovens forarbeider.

Høyesterett slo fast i HR-2024-1982-A at fall uten ytre påvirkning i trapp eller et annet sted med økt skaderisiko er omfattet av arbeidsulykkebegrepet. Trappen er en egen risikofaktor ved fall, i slike tilfeller er man dekket.

I foreliggende sak er det både feiltråkking og fall i trapp, som i begge tilfeller isolert sett omfattes av arbeidsulykkebegrepet.

Høyesteretts uttalelser i HR-2024-1982-A, note 47 om at «feiltråkk på flatt gulv ikke er tilstrekkelig», må forstås slik at «feiltråkk» på annet enn flatt gulv, for eksempel i en trapp, er tilstrekkelig. Det bekreftes videre ved at Høyesterett viser til at «Skader som 'knirk', 'vrikking', e.l. under vanlig gange i trapp – uten fall godkjennes bare i den utstrekning det foreligger et ulykkesmoment som årsak til skaden, for eksempel snubling.» I tillegg til snubling er det naturlig å tilføye feiltråkk, som i eksemplene nevnt i forarbeidene, NOU 1988:6 sitert ovenfor under note 33.

Skadehendelsen ligger i kjernen av hva yrkesskadeforsikringsloven er ment å dekke.

Foretaket har i det vesentlige anført at forsikrede ikke har vært utsatt for en hendelse som oppfyller kravene til arbeidsulykke i yfl.

Det vises til HR-2024-1982-A, avsnitt 72, hvor Høyesterett uttaler at praksisen knyttet til ftrl. § 13-3 andre ledd første punktum ikke er avgjørende for tolkningen av yfl. § 11 første ledd bokstav a. Det må foretas en konkret vurdering relatert til yfl.

Det følger videre av Høyesterettsdommen avsnitt 33 og forarbeider NOU 1990:20, note 47 at skader som oppstår i en vanlig trapp, uten ytre påvirkning, snubling i egne ben, feiltråkking med mer, ikke godkjennes, med mindre vedkommende faller.

Hendelsesforløpet slik det er gjengitt i klagen 12.6.25 er upresist. I klagen vises det til følgende beskrivelse «Ved gange i trapp, er det lite som skal til før man mister balansen, sklir på et trappetrinn, rammet et trappetrinn feil eller lignende, slik at det medfører et overtråkk når man landet på neste trinn.» og videre «Skaden oppsto i det hun traff trinnet under». Denne beskrivelsen av faktum er ikke i tråd med skadelidtes egen tidsnære beskrivelse av hendelsesforløpet.

Foretaket legger til grunn det hendelsesforløpet som forsikrede selv har beskrevet ved flere skriftlige nedtegnelser, samt slik forsikrede har gjengitt hendelsen til de medisinske instanser hun har vært i kontakt med.

Foretaket forstår det til slik at hendelsen skjer ved kraftig overtråkk/vrikking av foten ved vanlig gange i trapp. Det fall forsikrede ble utsatt for etter å ha tråkket feil, påførte forsikrede ingen skade og er derfor ikke relevant for vurderingen i saken. Det avgjørende i saken er at forsikrede tråkket feil på et trappetrinn på veg ned en trapp. Det var altså ingen ytre årsak til skaden. En slik hendelse oppfyller ikke krav til arbeidsulykke etter yfl. LF-2025-72581 underbygger og bekrefter foretakets konklusjon.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Saken gjelder krav om erstatning under yrkesskadeforsikringsloven (yfl.). Spørsmålet i saken er om forsikrede har vært utsatt for en arbeidsulykke etter yfl. § 11 første ledd bokstav a, jf. folketrygdloven (ftrl.) § 13-3.

Nemnda bemerker innledningsvis at Navs avgjørelser ikke er bindende for foretakene eller nemndas vurdering etter yrkesskadeforsikringsloven, se for eksempel FinKN-2022-428 og FinKN-2021-905.

Nemnda ser først på hvilket hendelsesforløp som skal legges til grunn for vurderingen.

Det er forsikrede som har bevisbyrden, og må sannsynliggjøre at et gitt faktum fremstår som mest sannsynlig.

Finansklagenemndas saksbehandling er skriftlig, noe som medfører at nemnda i særlig grad må forankre vurderinger i bevis og notater nedtegnet tidsnært til de aktuelle hendelser, og da særlig beskrivelser foretatt av fagfolk for å få klarlagt en tilstand, som for eksempel nedtegnelser i legejournaler om funn og pasientens symptomer, jf. nemndas avgjørelser FinKN-2021-905 og FinKN-2020-932.

Senere notater om samme forhold har mindre vekt, særlig når de har tilkommet etter at det oppsto tvist i saken. Disse ovennevnte prinsippene er i tråd med Høyesteretts retningslinjer for bevisvurdering, jf. for eksempel jf. HR-2019-2336-A og Rt-1998-1565. Nemnda har likevel tillatt opplysninger som utfyller eller presiserer de tidligere opplysningene, se for eksempel avgjørelse FinKN-2016-170 hvor nemnda uttalte:

Det fremgår av rettspraksis og av nemndas egen praksis at tidsnære forklaringer vektlegges fremfor forklaringer som er avgitt etter at tvist har oppstått. Dette gjelder særlig forklaringer som står i motstrid med tidligere forklaringer. Nemnda har tillatt supplerende av tidligere avgitte skadeforklaringer, men der hvor nyere opplysninger er i strid med det som har vært opplyst tidligere, vektlegger nemnda de tidsnære opplysningene.

At tidsnære opplysninger tillegges størst vekt er også en følge av nemndas skriftlige saksbehandling, jf. bl.a. FinKN-2023-124.

Slik saken er opplyst for nemnda, og basert på den tidsnære dokumentasjonen, legger nemnda til grunn at forsikrede forstuet ankelen som følge av overtråkk på øverste trinn i trappen, og deretter falt ned resterende trinn, uten at fallet i seg selv medførte ytterligere skade.

Dersom et annet faktum skal legges til grunn, kreves det muntlig bevisføring for de ordinære domstolene.

Mot denne bakgrunn, ser nemnda på spørsmålet om skadehendelsen utgjør en arbeidsulykke etter yfl. § 11 første ledd bokstav a, jf. folketryktdoven (ftrl.) § 13-3.

Det markerte ulykkesbegrepet forutsetter en ytre hending som har skjedd plutselig og uventet. I Rt-2005-1757 (Skyggekjennelsen) uttaler Høyesterett:

Det er normalt et kjennetegn ved en ulykke at det foreligger en ytre begivenhet som inntreffer uventet og plutselig. Uttrykket 'ytte begivenhet' har således lenge vært benyttet som ledd i definisjonen av 'ulykke' i vilkårene for ulykkesforsikring. Med 'ytte' siktes i denne forbindelse til at det må ha skjedd noe utenfor den skadedes legeme. Det er likevel ikke noe vilkår at det skal ha inntruffet noe helt uavhengig av den forsikredes person, se Selmer: Forsikringsrett, 2. utgave (1982), side 257. Selmer fremholder at det endog er tilstrekkelig at den skadedes kropp er 'det eneste som beveger seg i hendelsesforløpet: Hun snubler i en sten, glir utenfor en skrent, eller faller i vannet og synker'.

Det må altså være noe i den ytre situasjonen som har utviklet seg på en uventet og plutselig måte og at dette plutselige og uventede har ført til skaden. Videre følger det av fast nemndspraksis at hendelser som skyldes en forkjær eller uheldig kroppsbevegelse som overtråkk, ikke anses som en arbeidsulykke, jf. FinKN-2023-124, FinKN-2022-1040 og FinKN-2021-933. I den sistnevnte avgjørelsen oppsummerer nemnda det rettslige utgangspunktet på følgende måte:

Etter nemndspraksis har forkjære kroppsbevegelser ikke vært ansett som arbeidsulykker. Dette er blant annet uttalt i sak 2021-54, der forsikrede skadet seg etter at han tråkket skjevt med foten på vei opp en trapp. Nemnda uttalte at "overtråkk uten noen ytre hending ikke er å anse som en arbeidsulykke". I sak 2017-394 tråkket forsikrede over i overgangen mellom asfalt og gress på vei til et møte. Flertallet fant at overtråkket ikke representerte en uventet ytre hending, og påpekte at nivåforskjell mellom et asfaltert fortau og en tilstøtende gressplen ikke fremstår som upåregnelig og ikke kunne sies å representere noen økt risiko. På den annen side viser nemndspraksis at skader som oppstår ved feiltråkk på grunn av forhold som

forsikrede ikke var kjent med, og heller ikke kunne være kjent med etter forholdene på skadestedet, vil kunne være plutselige og uventede ytre hendelser, jf. sak 2018-119.

Høyesterett behandlet i HR-2024-1982-A spørsmålet om en heismontørs fall som følge av besvimelse kunne anses som en arbeidsulykke. I den forbindelse viste retten til forarbeidene til folketrygdloven (NOU 1988:6) og siterte følgende om tolkningen av arbeidsulykkesbegrepet:

Fall i trapp godtas som ulykke i lovens forstand selv om det ikke kan påvises noen ytre påvirkning som årsak til fallet. En ser det slik at trappen ved fall frembyr en øket risiko for skade. Skader som oppstår i en vanlig trapp – uten noen påviselig ytre påvirkning, snubling i egne ben, feiltråkking etc. – godkjennes imidlertid ikke, med mindre vedkommende faller.

I LF-2025-72581 vurderte lagmannsretten om en hendelse der den forsikrede under nedgang i en trapp på en oljeplattform bommet på et trinn, landet på trinnet under og pådro seg ankelbrudd som følge av overtråkk, kunne anses som en arbeidsulykke. Etter en samlet bevisvurdering, basert på forsikredes forklaring for lagmannsretten og de tidsnære dokumentene, kom retten til at det forelå et fall i trappen og at skaden skyldtes fallet. Lagmannsretten la særlig vekt på at bevegelsen fra det øvre til det underliggende trinnet bar preg av en ukontrollert fallbevegelse, noe som ble understreket av at forsikrede måtte holde seg i rekkverket for å stanse videre bevegelse nedover trappen. Hendelsen ble dermed ansett omfattet av arbeidsulykkesbegrepet. Retten understreket samtidig at saken representerte et grensetilfelle.

Slik saken er opplyst for nemnda, skiller hendelsen seg fra hendelsesforløpet i lagmannsrettsdommen. Etter det opplyste har forsikrede først tråkket over på høyre fot i forbindelse med nedtråkk i trappen, og deretter falt ned de resterende trinnene uten at fallet i seg selv medførte skade. Det er altså ikke trappen som risikoelement som har medført skaden; skaden skyldes et overtråkk som like gjerne kunne skjedd uavhengig av nivåforskjell. Når skaden ikke skyldtes fallet eller noe i den ytre situasjonen som utviklet seg på en plutselig og uventet måte, er hendelsen ikke omfattet av det markerte ulykkesbegrepet etter yfl. § 11 første ledd bokstav a, jf. folketrygdloven (ftrl.) § 13-3.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Birgitte Hagland (leder), Tonje Giertsen (bransjerepresentant), og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).